

การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
APPLYING ENGLISH SONG ACTIVITIES TO DEVELOP CONNECTED SPEECH IN ENGLISH
OF ENGLISH LANGUAGE STUDENTS, PHRANAKORN RAJABHAT UNIVERSITY

ปรารธนา ผดุงพจน์¹
Prathana Padungpote¹

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

¹Lecturer, Department of English Language, Faculty of Humanities & Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

Received: September 25, 2018 Revised: November 30, 2018 Accepted: December 10, 2018 Published Online: March 28, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 60 คน และเลือกแบบเจาะจงจำนวน 30 คน ระยะเวลาที่ใช้จำนวน 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงต่อเนื่องกันทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการใช้เพลงในการออกเสียงต่อเนื่อง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนทางการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองโดยใช้ t-test for dependent samples ขั้นตอนการทดลองคือสัปดาห์ที่ 1 ทดสอบก่อนเรียน สัปดาห์ที่ 2 สอนหน่วยการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงต่อเนื่องกันและทำแบบฝึกหัด สัปดาห์ที่ 3-5 นักศึกษาฟังเพลงและสังเกตการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื่องกันจากบทเพลง สัปดาห์ที่ 6 ทดสอบหลังเรียนและทำแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมในระดับมากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: การออกเสียงต่อเนื่องกัน กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

¹Corresponding author: palmmyinlove@hotmail.com

ABSTRACT

This study aimed to 1) develop the ability in pronouncing connected speech in English of English students who were taught by using English song activities and 2) examine students' satisfaction towards teaching and learning English Phonetics Course using English song activities. The participants were 60, first year students who enrolled in the English Phonetics Course at PNRU in the second semester of the 2018 academic year. Thirty students were obtained by means of purposive sampling. The experiment period was 6 weeks. The research instruments consisted of 1) a course outline 2) a pre-test and a post-test on pronunciation of connected speech in English 3) English song activities and 4) a questionnaire for gaining feedback on students' satisfaction towards the English song activities used to promote connected speech in English pronunciation through English song activities. The statistics used for analyzing data were Means and Standard Deviation (SD). A t-test for dependent samples was employed to compare the students' pre-test and post-test achievement score of connected speech in English through English song activities. During the first week of the experiment, the pre-test was administered to the students. During the second week, they learnt a unit of connected speech and did the exercises. During the third week and until the fifth week, they listened to and studied the connected speech from the song. In week 6 the students took the post-test and completed the questionnaire.

The findings were that the students' post-test score was higher than the pre-test, at the 0.05 level of significance. Also, the overall satisfaction towards applying English song activities to develop connected speech in English was in the highest level.

KEYWORDS: Connected Speech, English Song Activities

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทและมีความสำคัญอย่างมากในสังคมไทยซึ่งเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร อีกทั้งยังเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนไทยเพราะประเทศไทยได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งในหลักสูตรมาจนถึงปัจจุบัน และมุ่งพัฒนาส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า การติดต่อสื่อสารทางวิชาการ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และภาษาอังกฤษก็มีบทบาทในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อเกิดการรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียนระหว่างประเทศสมาชิกในภูมิภาคในปี พ.ศ. 2558 โดยกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสาร และเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนจะต้องใช้เคียงคู่กับภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษา

ประจำชาติ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมากในการพัฒนาพลเมืองอาเซียนให้มีทักษะในการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดและความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องจะสามารถช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดเป็นอย่างมาก คู่สนทนาสามารถสื่อสารกับเราได้ง่ายขึ้นและเข้าใจตรงกัน แต่ภาษาอังกฤษไม่มีลักษณะของการออกเสียงเป็นคำคำดังเช่นในภาษาไทย แต่จะมีการออกเสียงแบบเชื่อมเสียงของคำในภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อเจ้าของภาษาพูดโดยปกติจะมีการเชื่อมเสียงในลักษณะที่เรียกว่า Connected Speech หากไม่มีการเชื่อมเสียงของคำ เจ้าของภาษาถือว่าผู้พูดนั้นใช้ภาษาอังกฤษแบบที่เรียกว่า Broken English (นพพร โพธิ์รังสิยากร, 2556) การที่เราไม่คุ้นชินกับการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ ทั้งยังไม่สามารถแยกเสียงที่อยู่ในคำและในประโยคได้ทำให้เราไม่สามารถแยกเสียงที่อยู่ในคำและในประโยคได้ วิธีการสอนการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งวิธีสอนนี้เน้นพัฒนาทักษะการฟังเพราะทักษะการฟังเป็นตัวจักรที่สำคัญ สำหรับการพัฒนาทักษะการพูดซึ่งเป็นการสอนที่ไม่ผิดหลักธรรมชาติของการสอนภาษา ในกิจกรรมผู้เรียนได้ปฏิบัติตามตัวอย่างจากผู้สอนหรืออาสาสมัครหลายๆ ครั้งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์ รูปประโยคและไม้อายที่แสดงออกในการร่วมกิจกรรมก่อให้เกิดความสนุกสนานซึ่งเป็นแรงจูงใจในการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (แรกขวัญ ครอบงาม, 2547)

ดังนั้นระหว่างเรียนหากจะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จึงต้องมีสื่อเสริมการเรียนควบคู่กับการเรียนการสอนเช่นกัน สื่อต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีหลากหลาย เช่น นิทาน เพลง ภาพยนตร์และข่าวทางโทรทัศน์หรือบทเรียนออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต เหล่านี้เป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีส่วนช่วยให้เกิดประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ซึ่งสื่อการสอนประเภทหนึ่งที่น่าสนใจและสามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในห้องเรียน คือเพลงภาษาอังกฤษ เนื่องจากเพลงเป็นส่วนหนึ่งที่ใกล้ชิดกับชีวิตมนุษย์ หากฟังได้ง่าย ส่งเสริมด้านอารมณ์ ทำให้สนุกสนานไม่ตึงเครียด หากนำเพลงมาเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีและเกิดบรรยากาศที่ดีต่อการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ (อดิศา เบญจรัตน์ นานนท์ และคณะ, 2552) และจากทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple intelligence) ของ Gardner (1993) ความสามารถทางด้านดนตรีจัดว่าเป็นความสามารถทางสติปัญญาด้านหนึ่งของมนุษย์เรา สามารถนำไปใช้เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางปัญญาด้านอื่นๆ ทั้งนี้เพลงและดนตรีช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์เพราะผู้เรียนเรียนอย่างเพลิดเพลิน สนุกสนาน ไม่ตึงเครียด อีกทั้งกิจกรรมเพลงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเพลงมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งรายงานการวิจัยพบว่าเพลงมีผลในแง่บวกในการเรียนภาษาอังกฤษ (อุมาพร ไยถาวร, 2559)

อย่างไรก็ตามเพลงนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพลงจะถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต การตั้งใจฟังเพลงเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายจึงเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะยินดีและเต็มใจที่จะร้องเพลงภาษาอังกฤษ แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายของเพลงทั้งหมด ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาที่แท้จริงนั้นก็คือต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ ไม่ใช่เรียนแต่ตัวภาษา (เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว, 2558) ดังนั้น

การที่ผู้เรียนสามารถร้องเพลงภาษาอังกฤษได้นับเป็นก้าวแรกในการใช้ภาษาอังกฤษที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนและใช้ในชีวิตรจริงต่อไป สอดคล้องกับ ละออ ชูติกร (2537) ได้กล่าวสรุปถึงคุณค่าของเพลงไว้ว่าเพลงช่วยเสริมสร้างสุขภาพและพลานามัย ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ สังคมและ สติปัญญา และยังช่วยเพิ่มพูนทักษะทางภาษาโดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์และการสอนออกเสียง

จากการที่ผู้วิจัยสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ปีการศึกษา 2560 ภาคเรียนที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต พบว่า นักศึกษาที่เข้ามาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะคำต่อเนื่องบางคนฟังไม่ออก หรือไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์พูด นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษน้อยมาก ส่งผลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งสิ่งที่กล่าวข้างต้น คือสาเหตุที่ทำให้คนไทยบางส่วนไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษและเกิดปัญหา ด้านการศึกษาต่อ หรือการประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้หนึ่งในรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ โดยคาดหวังว่าการนำเพลงมาใช้ประกอบการเรียนการสอนจะช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความคงทนในการจำและความคล่องแคล่วในการออกเสียงต่อเนื่องกันและศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษามีการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังการทดลอง
2. นักศึกษามีความพึงพอใจระดับมากต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อเสริมการฝึกออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมเพลง หมายถึง กิจกรรมที่ใช้เพลงเป็นหลักในการเรียนการสอน
2. ความสามารถในการออกเสียง หมายถึง ผลคะแนนสอบการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง
3. การออกเสียงต่อเนื่องกัน หมายถึง การออกเสียงเชื่อมโยงกันไปโดยไม่มีช่วงหยุด

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคปกติ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2560 ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 30 คน

2. รูปแบบการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ One Shot Case Study Pretest –posttest Design โดยใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ และผู้วิจัยได้ยึดเนื้อหาของบทเรียนที่ใช้ในการวิจัย ศึกษาเฉพาะความหมายและประเภทของการออกเสียงต่อเนื่องกัน (Connected Speech) ตามที่ Martin (2007) ได้ระบุไว้ใน English Pronunciation in Use Advanced สำหรับการสอน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการสอนรายวิชา 1532201 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

3.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงต่อเนื่องกัน 1 ฉบับ จำนวน 6 ข้อ โดยแบ่งเป็นประโยคสั้นๆ จำนวน 5 ข้อ และแบบย่อหน้าสั้นๆ จำนวน 1 ข้อ คะแนน รวมทั้งสิ้น 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 นาที

3.3 แบบฝึกกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

3.4 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการใช้เพลงในการออกเสียงต่อเนื่อง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยทำการสอนหน่วยเรียนเรื่องการออกเสียงต่อเนื่องกัน โดยอธิบายถึงรูปแบบการออกเสียงต่อเนื่องกันที่มีประเภหะอะไรบ้าง (สัปดาห์ที่ 1)

4.2 นักศึกษาทำแบบฝึกหัดการโยงเสียงต่อเนื่องกันหลังการสอนจำนวน 10 ข้อ และฟังเฉลยจากแผ่น CD หลังจากนั้นฝึกออกเสียงรายบุคคล (สัปดาห์ที่ 1)

4.3 นำแบบทดสอบความสามารถการออกเสียงต่อเนื่องกันทำการทดสอบกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดสอบ 30 นาที (สัปดาห์ที่ 2)

4.4 ดำเนินการทดลองกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างโดยให้นักศึกษาฟังเพลงและสังเกตการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื่องกันจากบทเพลง (สัปดาห์ที่ 3-5)

4.5 ดำเนินการทดสอบความสามารถการออกเสียงต่อเนื่องกันอีกครั้งหลังเสร็จสิ้นการทดลอง (สัปดาห์ที่ 6)

4.6 ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นด้วยการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชา สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง (สัปดาห์ที่ 6)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 นำคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการออกเสียงต่อเนื่องกันภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ นำมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนการทดสอบการออกเสียงต่อเนื่องภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากคะแนนทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียน

5.3 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

6.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงต่อเนื่องภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples ในการคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลคะแนนก่อนและหลังการเรียนในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ในภาพรวมของนักศึกษาทั้ง 30 คน ผู้วิจัยได้นำคะแนนการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียน และคะแนนสอบหลังเรียน โดยใช้สถิติ t - test ตามรายละเอียดดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 ผลคะแนนก่อนและหลังการเรียนในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ

ระยะเวลา	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	30	20	8.68	2.71	2.59*
หลังเรียน	30	20	10.00	3.47	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1.1 พบว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.71 และคะแนนการทดสอบหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.47 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (คะแนน t เท่ากับ 2.59)

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้ทราบว่านักศึกษามีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียน

การสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ
รายละเอียดดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้
กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ

รายการ/ประเด็นความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การออกเสียงต่อเนื่อง (Connected Speech) ด้วยการใช้ กิจกรรมเพลง	4.44	0.51	มาก
2. กิจกรรมเพลงที่ใช้ช่วยส่งเสริมความรู้ด้านการออกเสียง ต่อเนื่อง	4.56	0.51	มากที่สุด
3. กิจกรรมเพลงที่ใช้สามารถพัฒนาการออกเสียงต่อเนื่องของ นักศึกษาได้มากขึ้น	4.38	0.50	มาก
4. กิจกรรมเพลงที่ใช้ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการออก เสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.63	0.50	มากที่สุด
5. โดยรวมอยากให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง การออกเสียงต่อเนื่องในครั้งต่อไป	4.31	0.48	มาก
รวม	4.46	0.50	มาก

จากตารางที่ 1.2 แสดงให้เห็นว่า โดยในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ
โดยรวมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 โดยเรียงตาม
ประเด็นที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด ได้ดังนี้ ลำดับที่หนึ่ง คือ กิจกรรมเพลงที่ใช้ทำให้นักศึกษามี
ความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ 0.50 ลำดับที่สอง คือกิจกรรมเพลงที่ใช้ช่วยส่งเสริมความรู้ด้านการออกเสียงต่อเนื่อง โดยมีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 ลำดับที่สาม นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัด
การเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงต่อเนื่อง (Linking Sounds) ด้วยการใช้กิจกรรมเพลง โดยมีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 4.44 ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 ลำดับที่สี่ คือ กิจกรรมเพลงที่ใช้สามารถ
พัฒนาการออกเสียงต่อเนื่องของนักศึกษาได้มากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ 0.50 ลำดับที่ห้า คือ โดยรวมอยากให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการออกเสียง
ต่อเนื่องในครั้งต่อไป โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.71 และคะแนนการทดสอบหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.47 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (คะแนน t เท่ากับ 2.59) สรุปได้ว่าการเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หัวข้อการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษนั้น ช่วยส่งเสริมและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษา

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษมาใช้ในรายวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงสามารถที่จะส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นสอดคล้องกับ Zahra & Behzad (2013) ได้ทำวิจัยเรื่องผลของเพลงภาษาอังกฤษต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยพบว่าการใช้เพลงภาษาอังกฤษมีผลต่อการออกเสียงของผู้เรียนภาษาและทำให้ผู้เรียนปรับปรุงการออกเสียงของตนเองให้ดีขึ้น เช่นเดียวกันกับ มาริสา กาสุวรรณ์ และมณฑา จาญพจน์ (2556) กล่าวว่าพฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้กิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้และความคงทนด้านคำศัพท์และทักษะการพูด งานวิจัยทางด้านการใช้กิจกรรมเพลงเป็นสื่อการเรียนการสอนส่วนใหญ่ส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นและลดการติงเครียดในการเรียนภาษาอังกฤษ และยังสอดคล้องกับ อุมพร ไยถาวร (2559) ที่ได้กล่าวว่าหลังจากที่ทำการสอนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนนั้น นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น และการใช้บทเพลงที่เป็นเพลงสมัยใหม่และอยู่ในความสนใจของนักศึกษาทำให้นักศึกษารู้สึกว่าผ่อนคลาย สนุกสนาน เพลิดเพลิน หรือประทับใจ อันจะทำให้เกิดทัศนคติในด้านที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้การเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษา เต็มไปด้วยความสุข อีกทั้งยังเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียนด้วย นอกจากนี้ ขนธิภา คุณยศยิ่ง และคณะ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมเพลงสามารถช่วยลดความกังวลในการสื่อสารของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถที่จะนำเนื้อหาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงไปปรับใช้ให้เข้ากับการดำเนินชีวิตประจำวันของตนเองได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ Mol (2009) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาดังนี้ ในโลกที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะจัดหาเพลงในภาษาอังกฤษจำนวนมากเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฟังการออกเสียงในหลากหลายของสายพันธุ์ภาษา เพลงจะ

ช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการลงเสียงหนักในคำ ทำนองเสียง และจังหวะของคำที่พูดหรือร้องเพื่อช่วยในการจดจำ นอกจากนี้เพลงยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำสำนวนของภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสนทนาและการเขียน ในฐานะครูผู้สอนภาษาเราสามารถนำเพลงไปใช้ในการฝึกการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

2. จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ ผลจากการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาทั้งสิ้น 30 คน ทำให้ได้ทราบว่าในภาพรวม นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.46) โดยหากพิจารณาตามประเด็นที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด ลำดับที่หนึ่ง คือ กิจกรรมเพลงที่ใช้ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 ข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับแนวความคิด Arnold (1999) ที่กล่าวว่า "เราเรียนรู้สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเราได้ดีขึ้นและมีความรู้สึกโดยอัตโนมัติทำให้เราใส่ใจ" ดังนั้นการที่เราฝึกด้วยเพลงก็เป็นวิธีการหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาได้ดี และลำดับที่สอง คือ กิจกรรมเพลงที่ใช้ช่วยส่งเสริมความรู้ด้านการออกเสียงต่อเนื่องโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 ข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับ Moreno et al (2009) พบว่าการฝึกฝนดนตรีมีอิทธิพลต่อความสามารถด้านภาษา และเป็นไปในทางเดียวกันที่ Murphey (2010) พบว่าการใช้เพลงและร้องเพลงมีส่วนช่วยในความเข้าใจในการฟังมากกว่าการสอนตามปกติ ลำดับที่สาม นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงต่อเนื่อง ด้วยการใช้กิจกรรมเพลงโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.44 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 ข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ Krahen (1983) ที่ได้กล่าวไว้ว่าความพึงพอใจของผู้เรียนจะมีผลต่อความรู้สึก และมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ทางภาษาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสื่อการสอนโดยใช้บทเพลงที่เป็นเพลงสมัยใหม่และอยู่ในความสนใจของนักศึกษาทำให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือประทับใจจึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นไปด้วยความสุข เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียน ในขณะเดียวกันนักศึกษาก็ตั้งใจฟังเพลง เพื่อให้เข้าใจความหมายของเพลงภาษาอังกฤษนั้นๆ ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบร้องเพลงภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของเพลงทั้งหมดก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้จริง โดยเฉพาะการฟังและออกเสียง แต่อาจมีนักศึกษาที่ไม่ชอบร้องเพลง ดังนั้นผู้สอนควรนำกิจกรรมอื่นๆ สลับกับการสอนด้วยกิจกรรมเพลง เช่น การฟังข่าวจากรายการ BBC Learning English หรือการฟังบทสนทนาต่างๆ เป็นต้น

2. ควรนำการวิจัยนี้ไปทดลองกับนักเรียนในโรงเรียน เพื่อเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก ผลคือจะทำให้เด็กนักเรียนอยากเรียน และอยากฝึกพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งจะส่งผลถึงความรู้ภาษาอังกฤษด้านต่างๆ ในวัยผู้ใหญ่ของนักเรียนเหล่านี้

3. ผู้ที่ได้อ่านงานวิจัยเรื่องนี้สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ เพื่อพัฒนา ปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยนวิธีการสอนภาษาอังกฤษ การจัดสื่อการสอน การให้ประสบการณ์ด้านภาษาเพิ่มขึ้น อาจเป็น การพัฒนาด้านการฟัง หรือการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทดลองกับห้องเรียนที่มีนักศึกษาที่มากขึ้น หรือทำการวิจัยต่อเนื่องสำหรับนักศึกษากลุ่มเดิม เพื่อให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น และเป็นการต่อยอดความรู้
2. ผู้สอนควรดำเนินการวิจัยหรือแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการออกเสียง ภาษาอังกฤษในรูปแบบอื่น
3. ควรมีการศึกษาค้นคว้าในระยะยาวเพื่อจะได้เป็นการติดตามพัฒนาการของการออกเสียง ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- ชนธิภา คุณยศยิ่ง และคณะ. (2554). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน. ค้นเมื่อ 5 มิถุนายน 2559, จาก http://online.lannapoly.ac.th/Research/FileUpload/20120917_101928.pdf
- นพพร โพธิ์รังสิยากร. (2556). ภาษาอังกฤษ ภาษาแห่งดนตรี ตอนที่ 2. วารสารศาลยุติธรรมปริทัศน์, 1(5), 106-112.
- เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558). การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริม การออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ. พระนครศรีอยุธยา: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- แรกขวัญ ครองงาม. (2547). การพัฒนาทักษะฟัง-พูดโดยวิธีการสอนแบบสนองด้วยท่าทาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ละอ อุดิกร. (2537). เอกสารการสอนชุดวิชา วรรณกรรมและลีลาคดีระดับปฐมวัยศึกษา เล่มที่ 2: หน่วยที่ 10 เพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ฝ่ายการพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช.
- มารีสา กาสุวรรณ์ และมณฑา จาญพจน์. (2556). ประสิทธิภาพของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการ เรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และทักษะการพูด. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์, 5(2), 18-31.
- อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และคณะ. (2552). กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์, 5(2), 174-175.
- อุมาพร ไยถาวร. (2559). การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้ เพลงภาษาอังกฤษกับการสอนแบบปกติ. ค้นเมื่อ 5 มิถุนายน 2559, จาก http://journal.pim.ac.th/uploads/content/2014/09/o_191huof0h1437tdq188tvph1tbsa.pdf
- Arnold, J. (ed). (1999). *Affect in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Gardner, H. (1993). **Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences**. New York, NY: Basic Books.
- Krashen, D. (1983). **Second Language Acquisition and Second Language Learning**. Oxford: Pergamon.
- Martin, H. (2007). **English Pronunciation in Use Advanced**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mol, H. (2009). Using Songs in the English Classroom. **Lesson Outlines**, 11. Retrieved June 5, 2016, from <http://www.hltmag.co.uk/apr09/less01.htm>
- Moreno, S., Marques, C., Santos, A., Santos, M., Castro, S., & Besson, M. (2009). Musical training influences linguistic abilities in 8-year-old children: more evidence for brain plasticity. **Cerebral Cortex**, 19(3), 712-723.
- Murphey, T. (2010). Gracias a la vida - musicaque me ha dado tanto: Songs as scaffolded- languaging for SLA. In A. Hermont, R. Espírito Santo & S. Cavalcante (Eds.). **Linguagem E Cognição** (p.241-255). Belo Horizonte: Ed. PUC Minas.
- Zahra, F., & Behzad, P. (2013). The Effect of English Songs on English Learners Pronunciation. **International Journal of Basic Sciences & Applied Research**, 2(9), 840-846.